

Sygn. akt: I C 836/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 grudnia 2017r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Andrzej Gromadzki
Protokolant:	p.o. sekretarza sądowego Aleksandra Sobótka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 listopada 2017 r. w K.

sprawy z powództwa S. T. (1)

przeciwko U. (...) z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie

I. zasądza od pozwanego U. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki S. T. (1) kwotę 3.500,00zł (trzy tysiące pięćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za okres od 06 grudnia 2017r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od powódki S. T. (1) na rzecz pozwanego U. (...) z siedzibą w W. 857,62zł (osiemset pięćdziesiąt siedem złotych i sześćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 836/16

UZASADNIENIE

Powódka, S. T. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego U. (...) z siedzibą w W. kwoty 10.500,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 17 czerwca 2015r. do dnia zapłaty i kosztami procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 29 grudnia 2014r. w K. została potrącona przez pojazd mechaniczny. Sprawca zdarzenia nie został wykryty. W wyniku wypadku powódka doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia prawego stawu kolanowego i ogólnych potłuczeń. Konieczne było podjęcie leczenia u ortopedy. Szkada została zgłoszona pozwanemu, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznał powódce kwotę 1.500,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Według powódki, biorąc pod uwagę skutki wypadku dla jej zdrowia i życia, za uzasadnione należy uznać zadośćuczynienie w łącznej kwocie 12.000,00 zł.

Pozwany U. (...) z siedzibą w W. wniosł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu przyznał, że wobec nieustalenia sprawcy zdarzenia z dnia 29 grudnia 2014r. ponosi odpowiedzialność wobec powódki. Pozwany jednak już spełnił swoje zobowiązanie poprzez zapłatę na rzecz powódki kwoty 1.500,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 156,00 zł tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich. Roszczenie powódki o wypłatę zadośćuczynienia w dochodzonej pozwym wysokości jest zbyt wygórowane.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29 grudnia 2014 r., ok. godz. 10:00 powódka S. T. (1) przechodząc przez oznakowane przejście dla pieszych przy ulicy (...) w K. została potrącona przez samochód osobowy.

(dowód: zeznania S. T. k. 132-132v.; bezsporne)

W związku z dolegliwościami bólowymi i opuchlizną prawego kolana powódka w dniu 31 grudnia 2014 r., zgłosiła się do Poradni Urazowo - Ortopedycznej, gdzie została zaopatrzona w szynę gipsową na okres 3 tygodni. Następnie zalecono jej stosowanie opaski elastycznej. Leczenie zostało zakończone w dniu 28 lutego 2015 r. Powódka przez cały ten okres przebywała na zwolnieniu lekarskim.

(dowód: dokumentacja medyczna – k. 12-14; zaświadczenia – k. 15-17; bezsporne)

W dniu 12 stycznia 2015 r., powódka złożyła w Komendzie Powiatowej Policji w K. zawiadomienie o w/w wypadku drogowym. Wszczęte na skutek zawiadomienia dochodzenie w sprawie spowodowania nieumyślnie wypadku drogowego, tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k., zostało umorzone w dniu 27 stycznia 2015 r., w związku z ustaleniem, że powódka doznała obrażeń ciała powodujących naruszenie czynności narządów na okres poniżej 7 dni, a co za tym idzie zaistniałe zdarzenie stanowi wykroczenie drogowe określone w art. 86 k.c. Przeprowadzone przez Komendę Powiatową Policji w K. czynności wyjaśniające nie doprowadziły do wykrycia sprawcy czynu.

(dowód: pismo – k. 9; postanowienie - k. 10-11; zeznania S. T. k. 132-132v.; bezsporne)

Pismem z dnia 07 kwietnia 2015r. powódka zgłosiła szkodę pozwanemu za pośrednictwem (...) S.A. z siedzibą w W.. Pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił pozwanej kwotę 1.500,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwotę 156,00 zł tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich. Powódka odwołała się od w/w decyzji pozwanego, ten jednak po ponownym rozpatrzeniu sprawy podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko i odmówił przyznania większej kwoty tytułem zadośćuczynienia.

(dowód: pisma – k. 18-23, 28 i 39-40; akta szkody – k. 9; bezsporne)

W wyniku wypadku z dnia 29 grudnia 2014r. powódka doznała stłuczenia prawego stawu kolanowego. Odniesiony uraz nie skutkuje trwałym uszczerbkiem na zdrowiu.

(dowód: opinia biegłego z zakresu chirurgii ogólnej, (...). M. M. – k. 103-104; bezsporne)

W dacie zdarzenia S. T. (1) miała 32 lata i mieszkała we wspólnym gospodarstwie domowym razem z mężem, teściową i trójką dzieci, wówczas w wieku odpowiednio: 12, 11 i 8 lat. Na co dzień zajmowała się prowadzeniem domu i opieką nad dziećmi. Po wypadku, z powodu bólu i unieruchomienia kończyny w szynie gipsowej, nie była w stanie przez kilka tygodni zajmować się domem i opiekować dziećmi. W realizacji tych obowiązków zastępowała ją teściowa. W związku z odczuwanymi dolegliwościami bólowymi powódka musiała przyjmować leki przeciwbólowe. Obecnie ból prawego kolana powraca przy dłuższym chodzeniu oraz przy zmianie pogody. Powódka do dziś odczuwa lęk przed przechodzeniem przez ulicę.

(dowód: zeznania S. T. k. 132-132v.)

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo zasługiwało jedynie na częściowe uwzględnienie.

Ponieważ strona pozwana nie kwestionowała co do zasady swojej odpowiedzialności ubezpieczeniowej za skutki zdarzenia z dnia 29 grudnia 2014r., niniejsze postępowanie ograniczyło się wyłącznie do ustalenia rozmiarów powstałej u powódki szkody niemajątkowej oraz odpowiedniego zadośćuczynienia.

Określając rozmiar szkody Sąd oparł się na niekwestionowanych zeznaniach powódki S. T. (2) oraz opinii biegłego z zakresu chirurgii ogólnej, (...), która została sporządzona w sposób rzetelny z należyтым wykorzystaniem fachowej wiedzy. Wyływające z opinii wnioski były spójne i logiczne. Co istotne, opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Z opinii biegłego z zakresu chirurgii ogólnej, ortopedii i traumatologii wynika, że w wyniku wypadku z dnia 29 grudnia 2014 r., powódka doznała stłuczenia prawego stawu kolanowego. Utrzymujące się przez kilka tygodni dolegliwości bólowe i konieczność unieruchomienia kończyny w szynie gipsowej, uniemożliwiały powódce zajmowanie się domem i opiekowanie się trójką małych dzieci w wieku 12, 11 i 8 lat. W związku z bólem stłuczonego kolana powódka musiała przyjmować leki przeciwbólowe. Obecnie ból powraca przy dłuższym chodzeniu oraz przy zmianie pogody. Powódka do dziś odczuwa lęk przed przechodzeniem przez ulicę.

Miarkując zadośćuczynienie Sąd kierował się przyjętymi w orzecznictwie kryteriami takimi jak rozmiar doznanej krzywdy, zwłaszcza okres trwania cierpienia fizycznych i psychicznych, ich nasilenie, liczbę i czasokres pobytów w szpitalach, liczbę i stopień inwazyjności ewentualnych zabiegów medycznych, nasilenie i czas trwania ewentualnych dolegliwości bólowych, a nadto trwałość skutków czynu niedozwolonego, wpływ na dotychczasowe życie poszkodowanego, ogólną sprawność fizyczną i psychiczną poszkodowanego oraz prognozy poszkodowanego na przyszłość. Sąd wziął również pod uwagę, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim kompensacyjny charakter, stąd nie może być ono symboliczne, lecz powinno przedstawiać realną, ekonomicznie odczuwalną wartość (zobacz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 2013 r., I CSK 667/12, LEX nr 1391106).

Mając na uwadze wszystkie wskazane powyżej okoliczności, w szczególności czas trwania dolegliwości bólowych, długość okresu leczenia oraz wpływ doznanego urazu na dotychczasowy sposób życia poszkodowanej, Sąd uznał za właściwe zadośćuczynienie w łącznej kwocie 5.000 zł. Dlatego też, uwzględniając wypłacone dotychczas powódce zadośćuczynienie w kwocie 1.500,00 zł Sąd zasądził na jej rzecz tytułem uzupełnienia zadośćuczynienia kwotę 3.500 zł.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako zbyt wygórowane i nie mające uzasadnienia w okolicznościach sprawy. Przede wszystkim Sąd wziął pod uwagę, że odniesiony uraz skutkował wyłącznie okresowym uszczerbkiem na zdrowiu. Proces leczenia powódki zakończył się pomyślnie i obecnie jest w pełni sprawna, co wynika z treści opinii biegłego. W tej sytuacji, zadośćuczynienie w większej kwocie prowadziłyby, zdaniem Sądu, do nieuzasadnionego wzbogacenia powódki.

Rozstrzygając o odsetkach ustawowych od zasądzonej kwoty 3.500,00 zł Sąd uznał, że należą się one powódce za okres od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty, albowiem w razie ustalenia wysokości zadośćuczynienia wg stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy uzasadnione jest przyznanie odsetek dopiero od chwili wyrokowania.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. mając na uwadze, że żądanie powódki zostało uwzględnione w 33,4%.